

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 285

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

30 d'octubre de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

El problema dels problemes

Hom ha repetit en tots els tons que la situació política avui regnant a Espanya és interina, cosa provisional i de passada.

Es evident. I tan evident, que fins aquells diaris que com el mateix A B C i el propi Debate (que hauran resultat de fet òrgans oficiosos del Govern del Directori durant tot aquest període) opinen ja que la situació ha complert la seva missió i que és hora de pensar en el canvi i en el retorn a la normalitat de la vida pública.

Però, és clar, fer, reconstruir, és més difícil que desfer i destruir. I per això, ara, passat el moment de la destrucció, trets — segons diuen — del país aquells gèrmens de discòrdia que el minaven, i bandejats tots els perills de desordre, de sindicalisme violent i de separatisme, sembla que haurà arribat l'hora de pensar en el substitutiu de tot això, en el sistema que pot reencarnar la normalitat de l'Estat.

I aquí comencen les dificultats. Des de la necessitat de la formació de nous partits, segons uns; fins a la necessitat del canvi de sistemes polítics i sistemes de representació, segons altres; passant pels qui creuen que la Constitució del 76 ha d'ésser o no reformada; tota una gama d'opinions s'ha manifestat i es manifesta en els diaris que poden parlar clar d'aquest tema.

I mentre el President del Directori diu — com suara en un discurs a Barcelona — que els partits han mort ja definitivament i que tots plegats no podem formar més que un gran conglomerat; mentre El Debate s'entreté a cercar coincidències entre els agrupaments de dreta a fi de formar un bloc (com si els grans partits es formessin així, a base d'articles i de cabales); són altres els que escateixen si el sufragi universal ha de seguir com fins ara, o amb representació proporcional (segons l'Estatut municipal), o senzillament si ha d'ésser substituït pel sufragi corporatiu. I tots plegats no s'entenen i tots plegats s'allunyen cada cop més del que veritablement és ací únic problema, segons el nostre modest entendre: el problema de formar opinió i procurar que el poble s'interessi per la cosa pública.

Els sistemes de representació, arreu del món,

són canals pels quals ha de conduir-se l'opinió; però és clar que es necessita que, primer, aquesta opinió existeixi. I on és ací aquesta opinió sobre la majoria dels problemes que afecten a la nostra indústria, a la nostra agricultura, a tots els problemes de la nostra cultura i de la nostra riquesa?

Confessem que l'opinió no hi és; i quan hi és, contrària als interessos dels governants, es cerca que aquesta opinió no es manifesti... i no pas per mitjans legals. Es malda tot sovint del caciquisme; i cal tenir present que el caciquisme és una planta que només creix en els llocs on la incultura i l'endarreriment en la civilització li donen ambient propici.

El problema dels problemes, doncs, és el de formar opinió, és que el poble llegeixi, que el poble estudiï, que el poble vegi un xic clar en l'esdevenidor. Mentre això no vingui, ni pensem en acabar amb el caciquisme, ni pensem en renovacions. És inútil cercar un motlle si no hi ha contingut per a emplenar-lo; i els sistemes representatius no són més que motlles per a buidar-hi l'opinió prèviament formada.

Nosaltres, per tant, ens atreviríem també a donar la nostra opinió sobre el problema de la renovació i de la formació de les grans aglomeracions polítiques necessàries per a la vida pública moderna: la fórmula ha de consistir, senzillament, en la necessitat de l'ús de les llibertats públiques mitjançant les quals es pugui escriure, es pugui llegir, es pugui parlar a fi de formar opinió sobre tots els problemes vius a casa nostra.

Obrim el camí ample, i veurem com l'opinió s'agrupa; i després, si les agrupacions són contràries als qui governen — els d'ara o els de demà —, tinguin camp lliure i no es pretengui d'ofegar-les — cosa ben inútil, per altra part —.

Tot el que passi d'aquí, i sobretot aquesta feina de discutir contactes entre agrupacions socials i de dogmatitzar sobre sistemes de representació — ja arreu del món prou discutits — ho entenem passatemps infantívols. I, francament, són massa importants aquestes qüestions per a tractar-les com a passatemps.

Jubileu de l'Any Sant

El mestre amantíssim Prelat ens invita a assistir a la gran manifestació religiosa que es celebrarà diumenge vinent. Els manifestants podran lucrar una de les pleníssimes indulgències que concedeix el Sant Pare al món catòlic amb motiu de l'extensió de l'Any Sant.

En aquesta manifestació imponent serà alçat damunt les multituds l'històric Sant Crist de Lepant. Heus ací una imatge ben simbòlica. Aquesta imatge que ha estat venerada a través dels segles conhortant aquells que han acudit a demanar la seva protecció, va presenciar la desfeta dels sempiterns enemics de l'espiritualitat cristiana.

Quan diumenge sigui alçat gloriósament com a bandera desplegada sota la llum triomfal del cel, amb els braços oberts i la sang regalimant-li pit avall, que vegi al seu entorn els fills predilectes que fan brillejar en les seves mans l'espasa triomfadora del cristianisme.

Aquell dia les tenebres seran vençudes i triomfarà la llum.

Catalans! acudim a la manifestació de diumenge. Posem de manifest la fe i la pietat del nostre poble. No oblideu, catòlics catalans, que si Catalunya perdés la seva espiritualitat, podria ésser un poble gran, però no seria un gran poble.

Quan els catòlics formant llargues corrues passin pels carrers de la ciutat cantant lloances a Déu, els enemics de la llum s'adonaran que mai no podran triomfar perquè Jesucrist té molts seguidors.

El Crist de Lepant, que presenciarà la posta de la mitja lluna i l'anorreament dels enemics dels cristians, que són els seus fills, veurà també com vibra l'esperit dels creients de la nostra ciutat i com fan onejar sota el nostre cel blau la bandera flamejant de l'espiritualitat cristiana.

El Congrés Eucarístic de Toledo

Glòria a Jesús Sagramentat!

Sembla, a tota llum, especial providència de Déu que en els temps de major afebliment públic de la Fe, es produeixin les més grans afirmacions públiques del gran Misteri de la Fe (*mysterium fidei*) que és l'augustíssim Sagrament Eucarístic: València, Milà, Madrid, Roma, Londres, Anvers, Chicago, i altres Congressos universals eucarístics que no recordem, ho testimonien bé prou.

Ara, aquest fet providencial acaba de rebre a Toledo un altre esplèndid testimoni.

El Congrés Eucarístic Nacional que acaba de celebrar-s'hi ha reunit les proporcions i magnificències i eficàcies, gosàriem a dir, d'un Congrés internacional dels abans citats.

Pel nombre extraordinari de cardenals, arquebisbes, bisbes, clergues i prohoms acoblats davall les naus superbes d'aquella catedral meravellosa que cal veure-la per a fer-se'n càrrec, el Congrés ha recordat d'una manera punyent, realíssima, aquells magnífics Concilis que infantaren el reialme esplendorós cristià dels gods, i fonamentaren sobre els ciments incommovibles de la fe catòlica, apostòlica i romana, la civilització ibèrica.

Les ressenyes del Congrés Eucarístic de Toledo donen la sensació d'un esdeveniment religiós-social de primer ordre.

El marc de la imperial ciutat, Toledo, i el teatre dels principals actes del Congrés, la Catedral, han estat dignes del grandiosíssim esdeveniment.

Les riqueses de Toledo i la seva catedral, que únicament veient-les s'hi pot creure, han omplert d'admiració els vuit mil congressistes que les contemplaren.

Cap lloc com Toledo per a donar a un acte semblant la deguda ostentació.

Però, demés, el nombre i qualitat dels congressistes han retut a Jesús Sagramentat un homenatge poques vegades vist, i a la imperial ciutat i a la Catedral incomparable — el setè Centenari de la qual es celebrava amb les magnificències del Congrés — un testimoni de consideració i d'admiració tampoc mai vist en la millenària seu cardenalícia.

Bé pot estar-ne satisfet l'iniciador i promotor d'aquesta grandiloqüent manifestació de fe i d'amor a l'inefable i augustíssim Sagrament de l'Altar, l'eminentíssim Cardenal doctor Reig i Casanova, per a qui Barcelona serva encara records inesborrables.

Sigui tot per a glòria i honor del bon Jesús Sagramentat, a Qui totes les lloances i benediccions pels segles dels segles, en la terra i en el Cel.

En Feliu Elias contra el Ven. Claret, contra La Salette i Lourdes

Tant de sobrenaturalisme acaba per embafar.
FELIU ELIAS, Simó Gómez, p. 28.

Qui diria que un encàrrec de la Junta Municipal d'Exposicions d'Art de Barcelona, la biografia oficial d'un pintor barceloní del passat segle, donés lloc a una expansió de blasfèmies contra coses sagrades? Qui diria mai que l'escriure oficialment la vida d'En Simó Gómez, que ens ha deixat força pintures religioses, servis de pretext perquè el biògraf recollís del llot de la seva època, i no pas per a rematar-los sinó per a fer-los reviuire, els potins calumniosos i les vileses de claveguera, contemporanis a l'artista biografiat? Certament, Simó Gómez era un home de la mànega ampla; pensador lliure i lliure vividor, però no era crític d'art ni professor d'estètica ni dibuixant satíric ni tenia pretensions d'escriptor, de manera que, pensés com volgués, la seva obra artística no té res de sectària ni d'immoral. Per què, doncs, ficar en la "*història verídica d'un pintor del Poble Sec*" tanta rancúnia contra l'ordre sobrenatural, quan aquest ordre sobrenatural a l'interessat es veu que no l'amoinà poc ni gaire? Pecà sens dubte, el pobre Simó Gómez, però no pas contra l'Esperit Sant. Déu l'hagi perdonat. Déu illumini, que encara hi és a temps, a aquest trist i biliós historiador, que sent amb olfacte de gos el "baf" del sobrenatural, i el borda sempre que l'ensuma. Simó Gómez va néixer vers 1846 (ho sé per deducció: el biògraf que tantes coses inútils i malignes aplega, es deixa sovint el registre de les dades precises) i va morir en 1880. Doncs bé, tots els fets sobrenaturals que varen passar de 1846 a 1880, tinguin o no tinguin relació amb el pintor (La Salette és l'únic que n'hi té, perquè li encarregaren, no pas una caricatura, sinó un quadre) ho apunta el senyor Feliu Elias per a subscrure-hi una befa injuriosa o una negativa displicent.

A la pàgina 18 per a explicar que a la germana d'En Simó Gómez, hidròpica, li convenia l'aire de la muntanya, però no li va reeixir, diu això: "Però el miracle no ve. A Madrid, Sor Patrocinio en fa molts de miracles, però a Barcelona només s'obté un modest exorcisme en el presbiteri d'alguna parròquia... unes cartetes que la Verge envia..." (p. 19). Què té a veure, diu el lector, tot això i quina transcendència ho lliga amb la biografia oficial del pintor? Cal remarcar que el senyor Elias excel·leix en l'art que ell mateix anomena "maneflejar" o manefleria dels detalls inútils, així com dels qui comprometen i desacrediten el personatge estudiat. Minúcies casolanes, flaqueses de vida privada, notes amb prou feines tolerables en un historiador íntim, les aboca a raig fet en llibres oficials, editats per a fer conèixer i estimar els nostres pintors barcelonins. A l'atzar dues mostres del Benet Mercadé perquè vegi hom a quina vulgaritat davallen els delicats sentits dels qui s'ofenen al baf del sobrenatural. "Darrera la porta del pis, clavada l'orella en el forat del pany,

es rellevaven la senyora i la minyona... De seguida que es percebia la remor d'aquell trepig, la sentinella es precipitava a la cuina a tirar la verdura a l'olla" (p. 51). "La senyora Elvira recorda haver vist o sentit a dir d'una nena així mateix viva i riallera que era germaneta de l'oficiala primera de la secció de capelleria femenina dels magatzems E. S. (p. 52). El baf de la cuina i les xerrameques de cuina són més interessants per a aquest subtil biògraf, que el món sobrenatural.

Fet a aquesta mòdica atmosfera natural, l'equilibri olfactiu del senyor Feliu Elias s'irrita quan flaira els miracles, per lluny que siguin. Per a fer-nos un retrat d'"*Aquella Barcelona*" (Cap. II) per a situar la història del pintor del Poble Sec, les emprèn contra els miracles que es feien a Madrid. No sabem què tenen a veure el P. Claret ni la cort d'Isabel II en el marc local on l'artista va moure's. Però el senyor Elias no podia desaproveitar l'avinentesa cronològica. Pobres taumaturgs que se li posen entre data i data, ja han rebut! I el mètode, ja el sabem, involucrar els miracles autèntics amb les facècies i supersticions del temps, i llançar-ho tot plegat al menyspreu.

L'antic redactor del *Papitu* reviscola l'epopeia de *La Flaca*, i llença contra els dos personatges més calumniats d'una època, certament de molt desigual altura l'un que l'altre, el mateix llot que copsà regirant les cloaques coetànies. Ben cert que la figura de donya Dolors de Quiroga i Cacapardo, en religiós *Sor Patrocinio*, no és comparable amb l'esclat transparentíssim de virtuts i gràcies del Venerable Pare Anton Maria Claret, confessor de la reina. Homes de seny i de crèdit han deixat en suspens el judici sobre la nebulosa dels miracles d'aquella monja, però salven sempre — testimoni el Bisbe Aguil·lar, d'actualitat vibrant aquests dies (1) — el respecte definitiu a una persona, les obres bones certes i conegudes de la qual pesen més que el dubte de les discutides. De totes maneres, la glòria del Pare Claret eclipsa les figures secundàries del seu volt, i solament una intenció torçada pot tornar avui a equiparar dos noms, la unió dels quals constituïa en la seva època una abominable injúria. Ja fa com qui intenta, En Feliu Elias, vindicar una mica el del Pare Claret, però amb quines paraules, Déu meu! El situa com a encobridor, com a "*tapabruts*" (p. 24) i prescindint que el rigorisme històric ha demostrat que el Venerable es pot dir que ni de vista coneixia a la interessada, diu: "*Ell absol, defensa i avala totes aquestes cosasses, I ENCARA TÉ LLEURE PER A FER TAMBÉ ALGUN MIRACLET*" (p. 25). Així tracta el senyor Feliu Elias al Servent de Déu, resplendor de la nostra terra, tota la vida del qual fou un miracle continu.

Si resulta incomprensible que per a parlar d'aque-

lla Barcelona retregui hom i malparli dels miracles esdevinguts a Madrid, sembla major enigma encara el que per a descriure l'ambient artístic de la mateixa Barcelona retregui, també per a malparlar-ne, els miracles de La Salette i de Lourdes (Cap. III). És que "el miraculisme, que a Madrid havia trasbalsat totes les lleis naturals i artificials [?] és un reflexe del que passava a França. Tothom feia miracles a França" (p. 27) i aquí col·loca aquell catàleg de què parlàvem l'altre dia (3), de ço que el senyor Feliu Elias en diu "excessos" dels "ultramontans", "aliats polítics" d'això que anomena ell, amb horror, "el Romanticisme", paraula que més avall ja sabrem el que vol dir en boca seva. Anem a extractar-lo, aquest inventari, que ho és dels odís i de les curiositats malsanes del seu autor.

"Era el moment sensacional de les aparicions de Notre Dame de la Salette [jo subratllo]; el moment de descobrir-se'n la trampa [?] pietosa de Made-moiselle... de la Merlière. Mentre això passava cap a l'any 1846 a la Lorena començava l'odissea mística de l'abbé Leopold Baillard, els seus germans i les llurs monges; era el moment de la introducció de la teosofia a França per la russa Helena Pawlowna Blawatsky; el moment en què la maçoneria s'imposa per les seves pràctiques conjuratòries i mistagògiques; l'era del Luciferisme de Mlle. Diana Woghan i que no cal confondre amb el Satanisme i els miracles negres, tan freqüents aleshores com els badalls; era l'hora dels taumaturgs Vintras, Boullan, Lévy i altres demagogs de l'ocultisme actiu; la tongada de les mil supersticions i pràctiques demoníques, espiritistes, cabalístiques, astrologístiques; l'hora del Sar Seraphin Pelladan, del culte de la Llum i de l'estètica ocultista... quan es revifa el swedenborgisme; QUAN COMENCEN LES APARICIONS DE LA VERGE DE LOURDES [jo subratllo] en 1858; quan August Comte funda la religió positiva, el Culte de la Humanitat i se'n fa pontífex i crea sants i santes i posa en l'altar a la seva amistançada Clotilde de Vaux; la hora de l'Essenianisme, del Gnosticisme moderns i dels isíacs de París; quan esclata el fideisme dels Bautain i de Lamennais; aleshores és la gran voga del diari francès "Le Pèlerin" [jo subratllo], òrgan del miraculisme francès, quelcom de semblant al setmanari barceloní son contemporani "El Eco de las almas del Purgatorio"; les dones visionàries, miraculades, estigmatitzades, inspirades, sibilles, il·luminades, extàtiques i profetesses apareixen a cada cantonada" (p. 27 i 28).

Ja us avisava, lectors, en l'anterior article, que en el Simó Gómez del senyor Feliu Elias hi havia feina no per a un, sinó per a cinc o sis censors eclesiàstics.

Esbravada la pruija del senyor Elias en aquesta espòrtula sacrílega on intenta llançar al femer del menyspreu, barrejades amb tota mena d'escombraries supersticioses, les dues santes imatges de Lourdes i La Salette, és llavors que, alliberat, fa l'exclamació ingènua: "Tant de sobrenaturalisme acaba per embafar", i després d'atacar, encara, a Veuillot i Montalembert, resumeix finalment l'objecte de les seves fòbies en aquesta altra síntesi: "Tot això, tan morbós, ve a ésser com l'escòria del Romanticisme en dissolució".

I qui diríeu, d'aquesta escòria, qui en féu l'escom-

brada? "El Realisme d'En Courbet en va fer les estelles en el terreny artístic, i en triomfar a París aquest Realisme triomfa també a Espanya i particularment a Barcelona". La veieu, lectors, vers on apunten les armes que surten de la posició estètica del senyor Elias? L'endevineu, ara, quin sentit dona a aquest mot, d'aparença inofensiva, el Realisme? No compreneu on va, quan arbora el mot triomfal del Realisme contra un Romanticisme dins del qual ja heu vist quantes i quines coses sagrades hi fa cabre? Compreneu ara per què fan indignar els miracles, les aparicions, totes les manifestacions del món sobrenatural, a aquest esteticista, adorador exclusiu de la realitat entesa en sentit corpori, material, sensual, naturalista? Ja en parlarem en altres articles de l'estètica d'aquest senyor, que quan apunta contra el Romanticisme, ja sap que apunta i tira contra Roma.

També farem, si Ella ens ajuda, una vindicació especial de la Mare de Déu de La Salette. El senyor Feliu Elias, que comença amb aquest nom august el catàleg d'"impureses del Romanticisme", s'hi aferrissa amb predilecta sanya, a propòsit d'haver En Simó Gómez pintat un bocet, encàrrec rebutjat després, d'una casa barcelonina, ço que també procurarem posar en clar. Ell ataca la primera aparició de la Verge en el segle XIX, perquè ha llegit quelcom de les contradiccions. Sap la negació, però no sap la rèplica. Ell no sap que aquelles contradiccions, permeses per la Providència a major triomf de la veritat, s'esvaïren, i el culte de Nostra Senyora Reconciliadora és viu amb tot l'esclat de l'eficàcia. Una de les gràcies sobrenaturals més exquisides de La Salette és sens dubte la conversió d'Ernest Psichari, nét de Renan, segons confessa a *Le Voyage du Centurion*, llibre apostòlic flamejant que el senyor Feliu Elias trobà "una menja horrible" (4), amb la qual cosa demostra portar ben sintonitzat el paladar amb l'olfacte.

La tàctica de ficar les causes veritables i autèntiques de miracles, com La Salette i Lourdes, en-tremig de l'estadística negra de superxeries i pràctiques tenebroses, no té en si mateixa res de nou. És el clàssic mètode del Sanhedrí de Jerusalem fent crucificar la Victima Innocent entre dos lladres. Ara En Feliu Elias condemna també la Verge Santíssima, per sobrenatural, i li posa als costats les desventurades actrius de l'ocultisme i de la bohèmia filosòfica. Així com d'un sol gest dona comiat a les santes privilegiades amb favors celestials, penyora del Diví Amor i Omnipotència, confonent *vidents* amb *visionàries* i *profetesses* amb *sibilles*.

Aquí poso, per final, el mateix grup de fets que a En Feliu Elias maregen i embafen, considerats per un que té els sentits educats a la llum i als aires de l'esfera de l'esperit. Compareu, aquells a qui el sobrenatural embafa amb aquells a qui el sobrenatural eleva.

"Moltes vegades també la generació materialista i atea d'aquest segle es veié enfront de fenòmens sobrenaturals, en l'explicació dels quals el saber, l'argücia i l'altivesa dels seus esperits-forts varen quedar confosos, sense que hipòtesis astutes i fraudulentencertessin a desvirtuar-los. Així va esdevenir, per a major glòria de Déu, amb les verges extàtiques i estigmatitzades, l'agustina Anna Caterina Emmerich, del convent westfalià de Duellmen (1774-

1824), Maria de Mörl de Kaltern (1812-1868), Domenica Lazzari, igualment al Tirol, i Lluïsa Lateau, a Bèlgica, amb les aparicions de la Verge a Alfons Maria Ratisbona, a Roma (1842), als nens de La Salette (1848), a la jove Bernadeta a Lourdes (1858), i a altres persones piadoses, donant lloc sovint a investigacions transcendents, curacions meravelloses, imponents romeries i grandioses construccions de temples... Arreu bufa l'esperit, i el seu alè anima molt diverses manifestacions de la prolixa i admirable vida de l'Església que amb ànsies de tristesa i gaudi espera l'hora que la uneixi per a sempre més amb el seu Espòs diví".

Paràgraf fulgurant del cardenal Hergenrother (5). L'alè de l'esperit de Déu que amb els miracles ens anima, és el consol vivificant per quan arribi l'hora.

El senyor Feliu Elias té una altra manera d'esperar l'hora de la mort, i és la que suposa en l'altra seva víctima biografiada, En Bernat Mercader, "...llegint Schopenhauer i Novalis, com aquell qui mata el temps amb els diaris del barber, esperant torn per a l'inexcusable petit enuig de l'afaitar" (p. 108).

R. RUCABADO

(1) Citat pel seu homònim P. Aguilar, Missioner del Cor de Maria, en la *Vida del P. Claret* d'aquest últim. (T. II, cap. VIII.)

(2) Op. cit., p. 163.

(3) Veure l'article de la setmana última.

(4) Textualment "horrible menja de guix i serradures de demolició". *La Publicitat*, 8 agost 1923.

(5) *Història de l'Església*, tom VI.

Pan Europa... i Espanya

Fa pocs dies aparegué un mapa d'Europa interessantíssim. El publicava el gran rotatiu anglès *The Times* i en ell, que era en guix i relleu, no hi havia altres indicacions que les fronteres dels Estats europeus. Les fronteres eren marges, més o menys alts segons la major o menor alçària que tenen actualment els drets aranzelaris o duaners dels Estats. Les fronteres d'Espanya i Rússia són les més altes i seguidament vénen les dels nous Estats de l'Europa Central i Balcànica, que semblen, con més petits són, uns grans torreons medievals infranquejables, dins dels quals es troben princeses tristes i també molts presoners innocents sense llibertat...

Aquesta és l'Europa d'avui.

L'horrible guerra d'ahir així l'ha feta tornar. Diuen que la guerra nasqué als Balcans, i si aquest fou l'origen, la fi ha estat una balcanització total de l'Europa, que l'ha desfeta en innumbrables petits Estats.

El problema cabdal europeu però, és França-Alemanya; noms que tant per la guerra com per la pau a Europa han d'anar units; aquesta unió indica ja l'antitesi ja la compenetració. El fet del dia és ara aquesta segona unió.

La unió de França i Alemanya ha estat filla d'un tan ampli bon sentit, que, si no tingués grans interessos materials entremig, hauria estat el major i més heroic acte de fraternitat de pobles que mai hauria vist la Història... Era en un vagó de ferrocarril francès i una bona mare s'exclamava d'haver de veure partir un fill seu vers el Rhin amb les tropes d'ocupació; era per la tardor i fa ara aquests dies, just un any; un capità l'escoltava i amb somriure de qui ha vist moltes coses en el ministeri de la Guerra, li digué, calmant-la: "No s'espanti, dintre d'un any nosaltres, francesos, estrenyerem les mans dels... alemanys, com a vertaders amics; ja veurà vostè com la premsa d'ambdós països, degudament informada pels governs respectius, suavitzarà totes les aspereses i ens formarà l'estat d'esperit necessari perquè s'acompleixi aquesta meravella". Nosaltres guardarem la predicció com qui guarda un bitllet de la loteria, amb esperances que "surti",

però amb gran temor. Ha estat la primera volta que hem tingut sort; el bitllet que, però, no era nostre ha sortit premiat i aquests dies podem ben bé felicitar els Comitès de Berlín i de París que es constituïren per tal de propagar i fer fructifera aquesta unió.

Els efectes de la política d'aproximació franco-alemanya són d'ordre econòmic i d'ordre polític.

Aquesta unió amb els seus efectes arrossega darrera d'ella molts altres Estats, uns per inèrcia natural de dependència, altres per despertar a una realitat que se'ls mostra ara evident: la interdependència de tots els Estats del món i especialment dels que formen un sol continent. Aquests Estats consideren com un absurd tot tancament de llurs fronteres, tant políticament com econòmicament. Aquest sentit de l'evident necessitat de col·laboració àmplia de tots els Estats d'Europa, junt amb la simplificació del món que ens porta el fet que Europa tota sencera tingui grans problemes comuns, igualment com passa als Estats Units, ha contribuït a fer concretar tots aquests pensaments en moviments varis nacionals europeus, ja polítics, ja econòmics, i, abarcant-los a tots ells, al gran moviment de la "Unió Pan-Europea", culminat en el primer Congrés celebrat suara a Viena.

A Espanya, de tots aquests moviments se li han donat solament molt comptades i lacòniques informacions de premsa, amb el sol fi de cotitzar notícies interessants amb què emplenar diaris i que serveixin per unes "hores" de tertúlies empalagoses. I és que en tot aquest moviment no s'hi troba cap personalitat catalana ni espanyola i no havent-hi gent interessada la premsa resta muda. Això és natural; ço que no és natural, ço que provoca la hilaritat dels altres Estats, ço que fa caure la cara de vergonya o bé exaspera els nervis tots, és que tinguem nosaltres tants i tants interessos europeus lligats amb totes les nacions i que no ens preocupem del que passa al voltant de casa nostra... i quan ens en preocupem, és per a demanar molt fort o bé per retirar-nos quixotesca-ment, sense que aquest crit porti darrera seu cap raonament preparat; o sense que aquesta retirada

estigui protegida per tots els flancs. Mentre intervinguem en política internacional d'aquesta manera, sempre serem l'intrús que demana o nega als que ell en diu amics; quan estem *sempre en contacte* europeu (i el mateix serveix per Amèrica), llavors les nostres intervencions seran degudament ateses o ajornades. Deixem per ara aquesta digressió i parlem encara dels corrents d'aproximació inter-europea.

La part econòmica predomina i es manifesta en dos grans grups: el comercial i l'industrial, units i complementats per l'ideari i preparació de la Conferència Econòmica Internacional.

El grup comercial té la seva concreció en la "Unió duanera europea", que en un manifest del mes de juliol de 1926 manifestà l'absurditat del proteccionisme asfixiant dels Estats d'Europa i féu veure la necessitat d'arribar a una "unió duanera europea". Aquest manifest fou signat per economistes tan competents com Gide, Fisher, Bleier. La Cambra de Comerç Internacional, amb el seu president al cap, el Dr. Walter Leaf, treballa ja de temps i s'afanya per tal de formar l'opinió necessària que faciliti l'enorme tasca i trasbals de l'actual organització econòmica d'Europa, que aquest moviment suposa.

Per altra part, i sense que es concreti en cap organisme especial (1), existeix un moviment ben concret que tendeix a produir el major nombre de sindicats o col·laboracions internacionals-europees de matèries primes i semi-manufactures. La col·laboració econòmica franco-alemanya amb la potassa, el Sindicat internacional dels rails, el de molta actualitat de l'acer, etc. La causa d'aquests acords és el de regularitzar la producció, els preus i també el repartiment dels mercats, és a dir, posar-se d'acord en els punts de competència i nivellar la producció i el consum.

La manifestació econòmica, però, més gran que existeix vers una estreta col·laboració europea és la Conferència Econòmica Internacional, preparada i convocada per a la vinent primavera per la Societat de les Nacions, accedint a la proposició del gran economista Loucheur. L'esperit és universal, però de fet Europa serà la que en fruità més avantatges. La col·laboració, en l'actual Comitè preparatori, de nord-americans i d'europeus, fa preveure que la integració de l'economia europea no es farà de lluita contra els Estats Units, sinó amb el de mútua conveniència i àdhuc de possible futura simplificació de les relacions econòmiques entre ambdós continents.

Políticament, en l'ample sentit de la paraula, abastant totes les manifestacions dels pobles, les més grans personalitats d'Europa s'acaben d'unir en una "Federació per la comprensió europea", iniciada per corresponents manifestos a França i Alemanya apareguts aquest estiu. Tant per França com per Alemanya col·laboren en el moviment persones d'idearis antitètics en política com en religió; és una "família" que s'uneix i és una part del Gènere Humà que s'adona de la seva fraternitat...

Comprentent tots aquests grups i tendències, existeix el gran moviment de conjunt, aquell que enfoca el problema tot, des d'un punt de vista més ideal que pràctic, però necessari, al cap i a la fi, com a lloc on es discuteixin àmpliament tots els problemes i tots els detalls de la gran idea de "Pan-Europa"; és la "Unió Pan-Europea", presidida pel seu ini-

ciador el comte Richard N. Condanhore-Kalergi, i domiciliada a Viena.

Condanhore-Kalergi l'any 1924 publicà el llibre titulat *El moviment Pan-Europeu*, i en el mateix any fundà una casa editorial a la qual donà per nom "Editorial Pan-Europa", la qual publica una revista que surt deu vegades l'any.

No és ara oportú de biografar l'iniciador del moviment que vol fer a tots els europeus ciutadans d'un mateix gran Estat super-federal.

Aquest article és solament un conjunt de notes que resumeixen les orientacions i corrents actuals que porten a la ideologia Pan-Europea.

Aquesta ideologia ha estat concretada en els discursos del I Congrés Pan-Europeu.

"Volem enraonar tots en europeu", aquestes foren les paraules de l'home que, governant un petit Estat, és avui dia una figura política universal, Msr. Seipel. Ell mateix, no ja portat per les circumstàncies, sinó repetint ço que té en el més fons del seu cor (2), posa com ideal, com a fonament segur de Pan-Europa *la duradora i la vertadera pau*, ell també, practicant l'esperit de pau, saluda des de Pan-Europa a la Societat de les Nacions.

"Contra ningú més, per nosaltres", són les paraules que segueixen a l'exclamació: "Europeus!", del president del Congrés alemany, el Dr. Pau Löbe.

I el representant anglès Mr. Watts diu que la cultura d'Europa es desfarà si segueix la seva divisió. Ço que amb altres paraules el ministre grec Politis repeteix dient: "O bé fusió o cataclisme".

Altres idees i direccions es manifesten en el curs de les sessions Econòmica i Política del Congrés, que són les mateixes de què hem parlat juntament amb els corrents econòmics i polítics: Reducció de les fronteres interiors europees; reunions regionals; atmosfera que vingui a formar un sentit sintètic de l'esperit teutó i romà; ordenació internacional del dret; pacifisme econòmic; unió duanera europea; unions industrials internacionals; conferències comercials, duaneres i econòmiques internacionals; minories nacionals, etc., etc.

Condanhore-Kalergi clou el Congrés acomiadant-se dels delegats fins a la convocatòria de la que ell en diu l'Assemblea constituent d'Europa...

La Unió Pan-Europea llança ensems un Manifest cridant a tots els Estats d'Europa perquè prenguin en llurs mans el treball de la penetració europea i perquè convoquin una Conferència Pan-Europea.

En una altra ocasió serà l'hora de parlar detingudament i en particular d'algun dels nombrosos punts de la ideologia i del moviment Pan-Europeu. Ara per ara calia situar-se i donar materials per jutjar el costat fantàstic i el costat pràctic d'un moviment de tanta envergadura.

R. PERPIÑÀ GRAU

(1) Sabem, però, que tant la Cambra de Comerç Internacional, com la Secció Econòmica Financiera de la S. de les N., com també l'Associació nacional de la Indústria alemanya, tenen organitzades seccions o departaments especialment dedicats a aquesta qüestió.

(2) Recordem el seu discurs als Estudiants Catòlics de tot el món reunits a Bolonya en setembre de l'any passat. (Vegeu CATALUNYA SOCIAL, setembre 1925, article *Bononia studiorum alma mater*.)

El Catolicisme i l'«Action Française»

Donada l'excel·lent importància del plet de l'«Action Française» i l'autoritat de l'escriptor qui signa aquest article, aparegut en La Vie Catholique, de París, de data 9 del corrent, creiem utilíssima la seva reproducció en aquestes columnes, suposant que els nostres lectors ens en han de restar agraïts, ja que ve a ésser un resum dels efectes de la veu pontificia en aquest afer tan delicat i del seu ressò entre els nostres germans, els catòlics francesos.

El nostre diari té l'ambició de recollir i de resumir tots els aspectes de l'activitat catòlica. Es manté allunyat de tot partit, ja que no s'ocupa de la política més que en les relacions d'aquesta evidents i directes amb la religió. No pot, doncs, interessar-se en el plet de l'Acció Francesa més que en consideració dels elements catòlics que, agrupats en aquell terreny, volen defensar-hi, al mateix temps que conviccions polítiques (de les quals nosaltres no ens hem d'ocupar), els drets i els interessos de l'Església.

Entre els catòlics de l'Acció hi comptem amics; i tots, pel sol fet d'ésser catòlics, són germans nostres.

Les advertències formulades pel Cardenal Andrieu i confirmades pel Sant Pare han, doncs, cridat la nostra atenció per un doble títol: primer, com una greu manifestació de l'autoritat eclesiàstica; segon, com un judici que afecta, fins al més íntim de la consciència, un cert nombre de catòlics francesos.

Des del primer punt de mira, havem vist en aquests actes una gran i viva llum que tot catòlic ha d'acollir amb veneració, amb docilitat, amb reconeixement. Una llum oportuna i fecunda: oportuna pel sol fet que el Pontífex hagi jutjat necessari fer-la brillar als nostres ulls i per la claredat que projecta entre molts equívocs i obscuritats perilloses; fecunda pel triple ensenyament que en podem derivar i sobre el qual devem meditar: la fidelitat sencera i delicada que cal observar sempre, sobretot entre els apassionaments de les lluites de la política, davant els principis i direccions de l'Església; l'obediència que cal sempre reservar, en les qüestions que fan referència a la fe i a la moral, a l'autoritat religiosa solament; i, en fi, l'objecte essencial i suprem de tota acció catòlica, o sigui, segons la definició-fórmula del Papa, "l'extensió i enrobustiment del regnat de Jesucrist en els individus, les famílies, la societat".

Això afirmat, què afegir sobre aquest punt? Proclamar i demostrar que el Papa ha tingut raó en pendre la paraula i que la seva paraula és justa, no seria pas superflu, sinó estúpid. Demanar als nostres lectors que retinguin aquests ensenyaments, seria fer-los una injúria i dubtar de la seva fe.

Però el cert és que nosaltres tenim el deure de girar-nos envers els catòlics de l'Acció Francesa, tocats més especialment per aquests documents cardenals i pontificis, fent-ho amb esperit de caritat fraternal. Nosaltres ens podem alegrar de veure certs errors i certes confusions dissipats, des del punt de mira del bé general, sense que això impedeixi de dirigir-nos als nostres germans manifestant-los simpatia en el moment en què ells són afec-

tats en sentiments molt vius. És probable, en efecte, que molts d'ells, que llegien de bona fe aquestes idees falses, sobretot pel seu acostament a determinats mestres i per la seva devoció a determinades causes, hagin sentit una dolorosa fiblada davant l'actitud de les autoritats eclesiàstiques. No és pas necessari participar de llurs conviccions polítiques per a fer-se càrrec de llur crisi de consciència en aquests moments.

Aquesta crisi ha provocat determinades manifestacions. Molts, en favor dels quals s'invoca el dolor d'ànim, han anat a la protesta neta i categòrica. De l'«Action Française» estant se n'han revelat els ecos i encara que aquest diari hagi declarat que no responen ni als seus sentiments ni a les seves intencions determinades manifestacions que hi són aparegudes, el cert és que acusen un esperit del tot reprovable. Més encara; aquest esperit no solament s'ha demostrat en comunicacions de certs subscriptors, sinó que ha inspirat certs paràgrafs de la primera "reclamació oficial" dels catòlics de l'Acció Francesa, els signataris de la qual acusaven el Cardenal de Bordeus d'haver publicat en contra d'ells veritables calúmnies. I aquest mateix esperit s'ha manifestat en altres òrgans de premsa en els quals fins la mateixa probitat intel·lectual del Cardenal ha estat posada en dubte i en els quals no s'ha temut d'atribuir la seva actitud a mòbils inferiors i suspects sempre pel que fa a l'altíssim magisteri apostòlic. Que els directors de l'Acció Francesa no vulguin acceptar la responsabilitat d'aquestes impertinències, ho comprenc molt bé. Però el cert és que un llenguatge semblant acusa tendències sempre damnables.

Nosaltres no hem de fer més que formular un desig: i és que tots els catòlics d'Acció Francesa s'adhereixin, de cor i de paraula, a aquestes disposicions, i que, pràcticament, hi perseverin.

Nosaltres estem convençuts que d'aquesta actitud en recolliran els fruits de gràcies i de llum. Es despendran de solidaritats perilloses i nefastes: i restaran afermats en llur fe. Així mateix podran aprofitar-se d'aquesta lliçó per a corregir certs defectes que per res no afavoreixen la seva causa (en particular aquesta confiança excessiva en els seus judicis, que sovint es tradueix en menyspreu injuriós contra els seus adversaris catòlics fins els més il·lustres i més justament respectats). Demés, les advertències del Papa, quan es reben amb plena submissió i es mediten amb entera i perseverant lleialtat, porten en elles mateixes una potència fecunda.

Quant al conjunt dels catòlics, derivaran d'aquest esdeveniment un coneixement més net de la doctrina de l'Església i d'aquesta que jo denominaria la *seva alta política*; aquesta conducta sobrenatural i providencial que s'até a la veritat per damunt de totes les contingències i de totes les consideracions de persones; aquest criteri, aquesta saviesa i aquesta independència que accepta els concursos útils però sense lligar-se mai a cap causa humana, i que es dirigeix impertorbable cap al regnat de Crist, i prou.

FRANCESC VEUILLOT

La divinització de l'Estat

Hem parlat a bastament en aquestes pàgines del plet de l'Acció Francesa amb motiu de les recents cartes de l'Episcopat de la nació veïna i, sobretot, de la lletra del Sant Pare Pius XI.

El que potser ara cal dir, és que en el fons de l'assumpte de l'Acció Francesa hi ha quelcom més que l'episòdic — amb tot i ésser ja això de molta importància —, hi ha quelcom més que la condemna de les tendències d'uns escriptors francesos que havien fet molt camí entre els homes de dretha d'Europa: en el fons de tot això hi ha una orientació sàvia i oportunitat del Pontificat respecte a la ideologia predominant en gran part del món després de la guerra, ideologia que deriva cap a la divinització de tot ço que sigui obra col·lectiva, i sobretot, de la persona de l'Estat, deixant de banda els viaranyes de la personalitat individual, la de les eternes i definitives destinacions.

Tot en el món té la seva lògica i tot en el món ve qualificat per determinades circumstàncies de necessitat de temps i ambient. I així no és d'estranyar que, posats per la guerra els pobles en situació d'esforços extraordinaris per a servir la seva independència, i més tard, col·locats en situació de defensar la seva economia pròpia i la seva riquesa i fins el seu patrimoni espiritual, hagin obrat sempre a base de la tasca col·lectiva deixant de banda la persona individual que ha estat considerada, com en altres temps, com una quantitat menyspreable enfront dels altíssims interessos col·lectius que estaven i estan en joc. Tota mena de sacrificis individuals han calgut; els conceptes de pàtria han estat exalçats fins a extrems insospitats; i s'ha arribat, fins en el terreny de l'heroisme, a fer desaparèixer la personalitat de l'heroi substituint-la per la del ciutadà — soldat desconegut —, arreconant així l'individu per a no tributar més que culte al concepte.

No és estrany, doncs, que d'aquests corrents n'hagi derivat el menyspreu, la manca de consideració per tot ço que és individual, i n'hagi sorgit la divinització del col·lectiu i, sobretot, d'allò que encarna les activitats col·lectives de cada poble, l'Estat.

Els corrents doctrinals anteriors a la guerra gran, des del socialista fins al socialitzador en tots els camps — en el catòlic podem recordar la frase de Brunetière: "L'home social és l'única realitat" — han contribuït a enrobustir el corrent dels fets. I com en l'esfera política els Estats cada cop han necessitat més drets i majors prerrogatives per atendre a la feblesa econòmica i social dels pobles, i cada cop han hagut de recabar o pendre's noves facultats per a endegar un món absolutament subvertit pel formidable trontoll de la guerra, lògicament ha esdevingut que l'Estat ha anat engolint drets individuals i drets polítics dels ciutadans fins a l'extrem de no deixar a aquests més valor que el derivat de la seva adhesió a la personalitat política de cada país.

Qui es recorda, per exemple, de les lluites per la llibertat política individual sostingudes amb tant d'aferissament en el passat segle? No sembla, realment, que ens trobem a mil anys d'aquell respecte que tots els pobles exigien — no fa pas gaire — a

aquella part que en diem *dogmàtica* de les Constitucions polítiques

Aquest conjunt de factors ha vingut a formar una ideologia — que no té res de nova — simplicitat, en la qual no hi ha més que un sol concepte que triomfi i en la qual tot és sacrificat a aquest: la desvalorització de l'individu respecte al conjunt, l'esborrament de la personalitat individual.

Es aquest el criteri que ha triomfat en determinades actuacions polítiques, com el feixisme en el camp que algú qualifica de dretista, com el bolxevisme en el camp que hom qualifica d'esquerra. I és aquest el criteri que ha informat doctrines avui corrents, entre les quals cap comptar aquesta, en la qual ha pontificat fins ara Carles Maurras.

Ell ha estat qui ha pretès donar al Papa un major gran nombre de facultats en tot, mentre afirmava que "Un sol home, el Papa, pot permetre's en nom de Déu, tots els desviaments de pensament i de conducta", i repetia encara que "la infal·libilitat és el patrimoni de tota autoritat constituïda, sigui d'Estambul o de Londres". El catolicisme enamora a Maurras, mentre en el seu esperit no hi ha res de cristià, ja que per ell el catolicisme ve a ésser només que una enorme i perfecta organització que lliga molt bé amb el concepte que té d'autoritat, d'Estat, de poder.

Com es veu, per tant, el Papa, en condemnar les doctrines maurrasianes no sols ha condemnat aquestes, sinó que ha obert el camí de la llum de la doctrina veritable a tants i tants catòlics com la tenien en oblit suggestionats per aquest nou i vell Moloch de l'Estat.

Sols quan l'epidèmia hagi passat, sols quan les circumstàncies del món puguin deixar veure a molts esperits ofuscats el dany immens que fan de presentar el cristianisme com a doctrina d'enfortiment d'Estats constituïts, es podrà apreciar, es podrà amidar l'oportunitat recordació de Roma respecte a la posició veritable dels catòlics en matèria de divinització de l'Estat, amb motiu de la condemna d'una doctrina presentada en formes més o menys suggestives.

L'Església es dirigeix als fidels; i els imposa una sèrie de deures tots ells orientats a la seva finalitat en el món, el treball per a la destinació suprema. Tan sols l'oblit lamentable d'aquesta finalitat de l'home pot portar a desviacions com la que estem considerant. Tan sols aquest oblit pot fer caure en l'error d'anteposar als deures (i en conseqüència als drets necessaris per a complir aquells deures) una concepció de l'Estat que és eminentment pagana i anticristiana. Mentre el món de les responsabilitats sigui principalment individual, mai l'individu no pot perdre la seva valoració social.

* * *

Fa dos anys que ens trobarem a Itàlia coincidint amb un aniversari de la "Marcia su Roma". I en oïr, en les manifestacions, els crits i els himnes pagans a la joventut del poble, en veure en totes les banderes el S. P. Q. R. clàssic de les legions romanes, en sentir el mot d'ordre de la grandesa d'una

Roma gloriosa però caiguda per a no tornar, ens férem càrrec del fons absolutament pagà del feixisme.

Més tard, entossudits amb aquella idea, recordant aquella impressió, hem procurat aprofundir un xic en els fenòmens socials i polítics que ens han rodejat, i en el fons d'ells ens ha semblat retrobar el regust del paganisme, la característica social del qual no fou més que el sacrifici constant de l'home davant de l'Estat.

I hem pensat amb pena i dolor en les llibertats individuals — justes, encara que tot sovint mal aplicades —; i hem pensat en l'orientació de molts catòlics cap a la implantació de sistemes de representació de base corporativa, mentre es procurava desacreditar els sistemes de representació individuals; i hem sentit una enyorança dels temps en què la llibertat cristiana era una garantia per a tots, homes i pobles.

Ja sabem, ja, que l'equilibri entre l'individual i el col·lectiu és un dels punts difícils en tots els pobles. Però també podem consolar-nos pensant que l'Església és mestra en aquest equilibri, el defensa de vegades contra l'extremisme d'uns drets individuals exacerbats i anàrquics, i altres vegades contra un sacrifici de l'home davant el Moloch de l'Estat.

I per això mentre un dia maldava del liberalisme sense fre, ara, en forma suau, però ferma, ha vingut a maldar — mitjançant el plet de l'Acció Francesa — de l'absorció de la personalitat individual per l'Estat.

I encara que aquí no hagi tingut l'assumpte la importància que en altres terres, bo serà que els catòlics visquem previnguts i avisats contra certes tendències en què sembla que tot s'ha de sacrificar i immolar al peu de l'altar de l'Estat.

JOSEP M. GICH

Espurnes

Llegim que el nombre de catòlics, als Estats Units, ha augmentat, en 25 anys, 18.367.423, segons que demostren les estadístiques, i el total d'avui dia és de 44.452.522, en contra de 20.085.099 que era l'any 1900.

El guany de l'Església Catòlica ha estat quasi sis vegades més que l'obtingut per la més gran denominació protestant, que és l'Església episcopal metodista.

Davant d'aquestes dades exclama Mr. Carroll: "Gran és el poder del creixement manifestat per l'Església Catòlica".

Donem aquestes dades als que han cregut, alguna vegada, *poder matar* (?) l'Església Catòlica. Quan se l'esporga, alguna vegada, dona rebrots nous que creixen amb tanta ufana que espanten els seus *mata-dors* (?).

* * *

Gènova ha donat el nom de Benet XV al carrer on es troba emplaçada la casa d'aquest Papa, i col·locarà també una làpida a la Universitat on Benet XV obtingué el títol de llicenciat en Dret.

* * *

Són molts els artistes francesos de fama que s'han retirat del món abraçant la vida religiosa. Citarem entre ells Lluçà Jourdain, qui ha entrat a l'Ordre de Sant Francesc; Centurier, qui ha entrat a la de Sant Domènec; Brejon, avui religiós franciscà; i De Forceville, qui ha vestit la sotana de la Companyia de Jesús.

A Alemanya, la princesa d'Habsburg, filla de Leopold i Blanca de Borbó, ha ingressat a un convent de Carmelites.

Als que troben bo tot el que ens ve de França, els donarem uns quants botons de mostra.

* * *

En un diari dels Estats Units es llegí aquest curiós anunci: "M. John Keynes, capellà de la parròquia de Sant Jaume, prepara la festa anual a honor de les "mares de capellans" que resideixen a Kansas

City i als seus voltants". La festa tingué lloc el dia de Santa Anna, patrona de les "mares dels capellans".

Curiós, certament, l'avis! Llàstima que aquesta festa no es celebri en totes les parròquies catòliques de tot el món, car contribuiria a afermar la idea de com és molt gran i honrós per a una dona poder comptar entre els seus fills un Ministre del Senyor, i la dita festa podria contribuir, ensems, a fomentar les vocacions eclesiàstiques, car l'Església necessita nous soldats.

A veure si l'any vinent, a Catalunya, segueixen l'exemple els nostres rectors parroquials.

FILOMEL

Carles Maurras, aquell home de mentalitat verament paradoxal, que creà i ha dirigit sempre l'«Action Française», havia arribat a escriure aquestes blasfèmies:

«Roma, la divina Roma dels Màrius i dels Julis, ha vençut el Galileu, l'impostor anarquista de Natzaret. Jo m'agenollo amb veneració davant aquest catolicisme sense el Crist, jo, catòlic sense fe.»

Per a major exaltació de la fe catòlica, augment d'amor a Crist en els fidels i confusió del laïcisme, l'abjecta heretgia moderna, el Papa Pius XI ha instituit la solemne festa de Jesucrist Rei. Diumenge, tots els catòlics serem cridats a celebrar-la. Nostra Mare l'Església ens dirà a tots, en l'invitatori de Matines: «Veniu, i adorem Jesucrist, Rei de reis».

Pugui vèncer aquesta amorosa veu de l'Església catòlica les darreres resistències d'alguns catòlics de França, de Bèlgica i d'altres nacions, que per admiració al talent de Maurras i adopció de la idolatria social i política que ell ha restaurat, no saben allunyar-se del blasfemador de Jesucrist, malgrat les exhortacions i els manaments de Pius XI, el Vicari de Déu a la terra.

L'amistat i l'egoisme

Quan dins el silenci i la quietud de les muntanyes he trobat unes runes polsoses d'un monestir, he restat llarga estona esguardant-les. La majoria de la gent considera que és una penitència massa feixuga viure allunyat del traït del món i de la cridòria de les ciutats tumultuoses i, no obstant, no hi ha res que plagui tant a l'esperit com la soledat.

Confesso sincerament que la ciutat em cau al damunt com una llosa de plom. Les multituds em fan basarda. Quan un hom ha arribat a submergir-se dins la pau conhortadora de les muntanyes, no abelleix els enlluernaments de la ciutat.

La natura trenca els lligams que encadenaven l'esperit. Dins la penombra d'un bosc ombriu l'ànima s'omple de pau i obliden totes les coses del món.

Un matí passejava sota la volta olorosa dels arbres. La llum daurada del sol passava a través de les fulles i esdevenia blava com les aigües quietes del estany. L'herba dels prats verdjava dolçament. Una font somicava dins el silenci d'un prat idíl·lic i l'aigua clara i transparent com un cristall queia damunt la verdor de la molsa. Un ocellic cantava dalt d'una branca i aquesta es vinculava graciosament. En una giragonsa de camí vaig trobar dos ermitans que portaven una túnica molt humil. Em varen donar el Déu vos guard i s'allunyaren enllà del camí. Després els aires em varen portar vibracions de campana. Dalt el cim hi havia el recer dels ermitans. Allí vivien ignorats del món un estol d'homes humils. Vaig tustar la porta i aquesta s'obrí hospitalàriament. Els murs eren pintats de blanc. En trobar-me dins d'una cambra humil, vaig pensar amb el Pobriíssó d'Assís. En la penombra de la cella austeríssima, vaig veure somriure madona Pobresa. Portava una túnica molt refulgent i els ulls li brillaven com dos estels. Per la finestra oberta m'arribava el perfum del bosc i el cant dels ocellics que saltironejaven graciosament dalt de la teulada. Oh! quina pau més dolça! No hauria pas doñat aquella cambra humil a canvi dels enlluernaments dels palaus sumptuosos.

No era més dolça la pau que planava damunt aquella cella humil que no pas els platxeris del món? No eren més atraients les bel·leses d'aquella muntanya graciosament ondulada que no pas els artificis de la ciutat?

Al món no hi ha sinceritat. L'or ha corromput els homes. L'idola de la carn segueix encimbellada dalt el pedestal i la humanitat flecta els genolls davant d'ella.

Es difícil trobar homes d'ideals. Les multituds segueixen aquells que poden satisfer llurs cobejances.

Portem l'orgull tan arrapat dins el nostre esperit, que sovint caiem en les més afroses abjeccions per aconseguir allò que ens plau i ens afalaga.

Una de les febleses humanes que avorreixo més és el servilisme. El món és ple d'esclaus volunta-

ris. Prefereixo volar lliurement que no pas romandre dins d'una gàbia daurada.

Els uns arriben volant al cim de la muntanya de les ambicions, altres hi arriben arrossegant-se.

El servilisme és un dels flagells de la humanitat. Fullegeu la història i veureu quants mals s'haurien pogut evitar si els poderosos, en comptes d'ésser voltats d'homes servils, haguessin escoltat els consells dels homes prudents i assenyats.

L'home servil no pensa sinó a satisfer les seves innobles cobejances. Oh! que pocs són els homes que us parlen amb el cor a la mà! Que pocs amics us allargaran la mà si porteu damunt l'argila del cos la túnica de la pobresa i la humilitat!

L'home es vincula davant aquells que poden fressar el camí de la glòria i dels honors.

Encara que Jesús no hagués obrat cap miracle objectiu, hauria estat un miracle moral el fet d'haver aconseguit que el seguíssin les multituds... Voleu un miracle més gran que el poble seguis les petjades d'un home pobre que no els oferia ni humors ni vanitats? El bon Jesús no va enlluernar els homes amb el seu poder i, no obstant, el seguien. Oh! que era gran la seva força d'atracció! Jesucrist no va trobar mai homes servils, perquè es presentava davant les multituds amb les mans buides. Si hagués obrat cada dia el miracle del pa i els peixos, els homes servils i els hipòcrites s'haurien vinculat cerimoniosament davant el Diví Mestre.

Hem d'ésser ben sincers i ben nobles. L'esperit d'un cristià hauria d'ésser transparent com l'aigua d'un rierol. Allunyem de nosaltres la farsa i la mentida.

Per què hem de menysprear els pobres i els humils? Si sou menyspreats no us enutgeu amb aquells que us fereixen amb l'arma innoble del menyspreu. Com més pregona sigui la nostra humilitat, més grans serem als ulls de Déu. Al cel s'hi arriba pel camí de la humilitat. Els superbiosos seran estimbats.

Aquells ermitans que jo vaig trobar dins la quietud i la pau d'una muntanya, tenien l'ànima molt resplendent perquè eren humils. Els superbiosos no coneixeran mai la dolçor de la pau cristiana.

Traiem-nos del damunt el mantell de porpra de la supèrbia i l'orgull i arrecerem-nos sota la túnica austera i cendrosa de la humilitat.

En aquests dies que es parla tant del Pare Seràfic Sant Francesc, tots els cristians hauríem d'imitar les seves virtuts. En el pit del Pobriíssó d'Assís brillava la flama de l'amor i la caritat. Heus ací el que ens manca als homes: amor i caritat.

Ens tractem com si fóssim enemics. Aquesta donzella casta i pura que s'anomena amistat, és lluny de nosaltres perquè ha estat foragitada dels pobles i ciutats. On ets, amistat? Et trobes amagada en els boscos com les princeses de llegenda?

Has abandonat la terra veient que els homes no t'estimaven?

Fes caure damunt el nostre cor un rajolí de la teva mel perquè s'ablaneixi i en siguin foragitades les passions abjectes que pleguen les ales del nostre esperit.

Torna, casta donzella, al món, que tu ets més

gran i més noble que l'amor. Tu no coneixes l'egoisme i no exigeixes res d'aquells que s'estimen. Amor és abassegador i vol posseir allò que cobeja. Amistat és una flor delicada que desitja únicament perfumar el pit d'aquells que no coneixen l'egoisme.

J. CIVERA I SORMANI

Llibres nous

Los progresos del campo y la cooperación, por F. Rivas Moreno. — Librería y Casa Editorial Hernando. Quintana, 31 y 33. — Madrid, 1926.

Amb una afectuosa dedicatòria de l'autor, gran amic de CATALUNYA SOCIAL i apòstol infatigable per les terres d'Espanya de l'ideari catòlic social, hem rebut a la redacció aquest valuós volum de més de quatre centes planes i que ja forma el número 21 de la "Biblioteca de la cooperació", tota ella escrita pel mateix autor.

Cervell prolífic i pluma infatigable, el senyor Rivas Moreno analitza, en cada estudi o volum, un aspecte divers de la cooperació.

El llibre que ens ocupa, interessant en gran manera, estudia múltiples aspectes de les necessitats rurals, les seves causes i els seus efectes, i assenyala amb notable encert els procediments que hom podria emprar per anar per l'ample camí del progrés i de la civilització.

Dir que Rivas Moreno tot ho veu des del punt de mira del cooperativisme, seria potser una injustícia i potser seria també el seu millor elogi. Car si bé és cert que com a enamorat cooperativista i apòstol d'aquesta doctrina, sempre tira l'aigua cap al seu molí, no per això queda mutilada la seva visió global de la vida, sempre serena i justa.

Els lectors trobaran en aquest volum, apuntats i desenrotllats, els complexos problemes dels *lati* i *minifundis*; idees tan originals com el tema que desenrotlla dels aeroplans i l'Agricultura, la supressió del salari, l'Acta Torrens, el trust mundail del blat, les càtedres ambulants, etc., etc.

Felicitem el senyor Rivas Moreno per la publicació d'aquest volum, que no dubtem que aconseguirà un gros èxit editorial.

I Fioretti di S. Francesco d'Assisi, da un codice della Biblioteca reale di Torino. — A cura del P. Francesco Sarri dei Minori. — Vallecchi Editore, Firenze, 1926.

Amb motiu d'anar furgant, pels Establiments Maragall, el Saló de Tardor, l'amic Argimon, convertit en flamant llibreter, m'ofereix aquest llibre per l'inversemblant preu d'una pesseta.

M'apresso a adquirir-lo per a nodrir la secció de Sant Francesc de la meva particular biblioteca, i no em sé resistir a fer-ne una petita glossa bibliogràfica.

Es una edició italiana de les Floretes de Sant Francesc, fruit de la devoció de l'editor a aquest gran patriarca i encertat homenatge seu a les grans virtuts d'aquell sant tan meravellós que amb sols el seu record commou i trasbalsa tota la humanitat.

Per això resulta una veritable ofrena al món d'aquest editor italià, que tan bella pensada ha tingut, de solem-

nitzar el gloriós Centenari amb un gest tan gentil. Déu li pagui i el Pare Sant Francesc.

El P. Francesco Sarri, benemèrit membre de l'orde, ha estat qui ha tingut cura de l'edició, sense voler tampoc cobrar res pels seus treballs, a fi i efecte de poder oferir-la a un preu veritablement popular. Va ornada amb gravats reproducció dels qui exornen una edició de les *Fioretti* del segle XVII, l'única que confessa el P. Sarri haver trobat il·lustrada, i l'exemplar de la qual pertany a un Convent de Clarisses situat en una de les muntanyes més altes de la Toscana.

Inspirada aquesta edició en un fi de popularització de la meravellosa i aurífica obra, hom ha prescindit de quasi tot aparell crític, donant un caràcter de sobrietat a les notes il·lustratives, posant-hi únicament les més necessàries, per tal que l'ànim del lector no sofregi distracció i pugui acostar-se amb plena ingenuïtat i docilitat a les roentes pàgines de l'auri llibre i gusti l'íntima fragància silvestre i pura de les sentors celestials de senzillesa, humilitat, caritat, esperit de sacrifici, d'avorriments dels béns del món, i d'amor a Déu.

Cercar a Déu en aquella primera família de germans innocents i ingenus com nens, divinament angelicals i d'altra banda tan pregonament humans, estimar-lo amb tot l'entusiasme dels esperits enamorats del bé, és cosa que proporciona la lectura de les celestials pàgines del llibre admirable. Quan Frare Masseo es meravellava perquè tot el món corria devers Francesc, que no era ni formós de cos, ni gran savi d'intel·ligència, ni noble, ni dotat de personals atractius, oblidava que en els ulls de Sant Francesc relluïen vius i potents els reflexos dels raigs divins i que en la seva paraula ressonava, una volta encara viva i potent, fidel i autèntica, la del Natzarè. Era la natural nostàlgia del cel, de la qual l'ànima de Francesc, vivint a la terra, no pogué sotraure's, la que transportava als homes de l'edat mitjana, com després al cap de set segles transporta els dels nostres temps cap a Sant Francesc.

El P. Francesc Sarri, de qui són aquestes paraules, en la seva introducció, dona compte que l'edició que bibliografiem està basada en el text d'un còdex cartaci anònim de la Biblioteca Reial de Torí, de la signatura: Varia N. 111. E, probablement de primers del segle XV com semblen provar-ho les seves característiques paleogràfiques. En una nota marginal es fa notar que prové del Convent de Santa Maria in Betlem di Vercelli.

Als enamorats de les edicions relatives a Sant Francesc, els recomano aquest volum.

FRANCESC MANICH

La tirania semblava que per sempre havia estat desterrada d'Europa, però després de tant d'entusiasme i de tantes exageracions envers la llibertat numana, el socialisme amenaça la llibertat de l'home, i en formes falagueres i enganyoses proposa un sistema que redueix els homes a l'ofici d'instruments de la gran màquina social, de la qual es reserven el maneig i direcció els que prediquen la tal doctrina.

D'ací i d'allà

Aquests dies hem vist passejar per les Rambles els mariners japonesos.

Són petits i tenen la faç groga com si estiguessin espantats.

Aquests marins tenen l'avantatge que un cop n'heu vist un, no cal que perdeu el temps contemplant els altres perquè tots són iguals. Semblen bessons.

Cal, però, fer constar que són molt seriosos. No n'hem vist cap que anés a la vela.

Els marins anglesos encara no posen els peus a la Rambla ja es troben malament.

Els marins japonesos que professen la religió catòlica han oït la santa missa en diverses parròquies de Barcelona. Aquests segurament, malgrat llur ascendència llunyana, s'han sentit germans amb els fidels que hi havia al temple. I és que el cristianisme deixa de banda les diferenciacions de raça, i uneix els homes baldament tinguin negra o blanca la color de la faç.

Una persona influent ens ha assegurat categòricament que l'any 1950 estaran acabades les obres d'urbanització de la plaça de Catalunya.

Nosaltres no assegurem tant.

Els diaris ens han assabentat que els oficials de l'esquadra japonesa foren invitats a una funció que es celebrà en un cabaret el nom del qual és molt conegut a Barcelona.

Ens estranya molt que els invitessin a presenciar uns espectacles que no honoren gaire la ciutat.

Es el mateix que si invitessin a un hoste a visitar un palau i únicament li mostressim el dipòsit de sutzures.

Els hostes ja ho saben que en les grans ciutats hi ha sutzures, i, per tant, no cal que els les mostrem.

Aquell mateix dia donava un concert l'orquestra Pau Casals. No hauria estat preferible que els haguessin invitat al concert perquè coneguessin la nostra meravellós orquestra, que ens honora davant el món civilitzat?

Cada dia, quan fullegem el diari, ja pressentim que hi ha hagut trencadissa.

Els ciclons van devastant els pobles.

El món està desballestat. Tot es mou i trontolla.

D'aquesta època els historiadors de més lluc en diran: època de la trencadissa.

Al Paral·lel es representen revistes llordes i immorals.

Els pianos de maneta popularitzen la música pels carrers de la ciutat.

Aquesta mena de revistes es representen a base de fer aparèixer a l'escena moltes artistes que surten tan ràpidament que no han tingut temps de vestir-se.

Es canten couplets obscens que es fan repetir amb gran entusiasme.

Aquestes obres, tothom ja ho sap, embruteixen el poble.

Però què volem que fem, mesquins de nosaltres, si diuen que són tan boniques i que els artistes ho fan tan bé?

Es veu que Rússia està molt malament.

El poble ha vist els peus de fang dels dictadors i intenta rebel·lar-se contra la seva tirania.

En totes les èpoques ha passat el mateix. Tard o d'hora cauen els que fan servir el fuet com única arma de govern.

S'ha inaugurat a Barcelona una entitat que aquells que han seguit món conceptuen com una de les millors d'Europa.

Hi ha unes butaques molt flonges per a passar-hi hores i hores sense fer res.

Llàstima que nosaltres no tinguem temps per aquests desfogaments que tant plauen als homes avui dia!

Oh! *el dolce far niente!*

En aquesta entitat hi ha a la planta baixa una piscina que és una meravella. Hi ha uns marbres blanquíssims.

El que no sabem és perquè en diuen "Círculo Equestre", si no hi ha cap pista.

Millor seria que en diguessin "Círculo Acuàtico".

Cada any per aquests temps reapareix en els nostres escenaris la figura gallarda de *Don Juan Tenorio*.

Durant la resta de l'any ningú no sap res del famós aventurer; però de seguida que les castanyeres es posen a les cantonades assegurades davant la clàssica torradora, es treu la pols de la capsa, es neteja amb pasta "Amor" la rovellada espasa, es fa retallar la barba i es presenta davant el públic disposat a fer trencadissa.

Don Joan fa sospirar les donzelles romàntiques. Avui, però, els que van a presenciar com *Don Juan*, amb l'espasa a la mà enfila Don Lluís com un caragol, i com el comendador es filtra per las paredes, vestit de blanc com un emblanquinador, no s'enterneixen gaire amb les seves manyagaries ripioses.

Don Juan ha passat ja a la història.

Els que van a presenciar l'obra d'En Zorrilla, quan abandonen el teatre hi deixen una catifa d'escollofles de castanya. N'hi ha que fins porten a la butxaca una ampolleta de vi ranci.

El *Don Juan Tenorio* únicament es pot veure menjant panellets i castanyes.

L'any passat, a un dels actors que representaven *Don Juan*, en disparar contra el Comendador li va fallar la pistola.

I el pobre Comendador es va haver de morir d'espant. Va fer veure que perdia el món de vista, donà mitja volta, i va caure aplanat a terra com si li haguessin trencat les cames.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Amb totes les atencions que la censura oficial ens mereix donem per reproduït, respecte els tatxats soferts en la nostra crònica anterior, el que hem dit en casos semblants. Tenim la consciència perfectament tranquil·la de no haver faltat a cap disposició legal ni a cap consideració merescuda en cap de les nostres modestes cròniques.

Altrament, el succés príncep de la setmana ha estat el Congrés Eucarístic nacional de Toledo, de què en altre lloc parlem. Si des del punt de vista religiós el Congrés ha revestit proporcions d'un esdeveniment de primer ordre, des del punt de vista social les seves conseqüències no poden menys d'ésser falagueres. Per això ens en felicitem per partida doble.

Entre les conclusions del Congrés n'hi ha algunes que fan molt per casa:

Demanar al Govern el compliment de la llei del descans dominical.

Suplicar-li que reprimeixi la blasfèmia.

Recordar-li la necessitat de posar fre a la immoralitat pública.

Instar-li la repressió de la literatura immoral.

Si el Govern, que ha pres part principalíssima en les grandioses cerimònies i en els actes cabdals del Congrés, vol ésser lògic, el Congrés Eucarístic nacional de Toledo deixarà rastre llarg i pregon en la història actual d'Espanya. Déu ho faci.

La política ha girat sobre el viatge dels Reis a Catalunya i els discursos i declaracions freqüents i abundoses del seu primer ministre.

Però com que la censura és tan delicada en aquesta matèria, *tempus tacendi*.

Al Marroc es parla d'un nou llicenciament de tropes. Les coses van per bon camí, però no pot perdre's de vista que la causa marroquí és, avui dia, la de l'Islam, que té allí plantejada la més important partida.

Per això cal no fer-se massa il·lusions, i el Govern obrarà assenyadament no donant-hi lloc.

La qüestió de Tànger torna a plantejar-se com si res no hagués passat. El partit colonista francès prepara totes les seves forces per a no perdre cap de les posicions per ell conquistades, i encara millorar-les. Anglaterra resta com sempre: prudent, però ferma en la seva coneguda actitud. Itàlia fa servir Tànger de "mingo" per a tirar sobre Síria. Segons males llengües Itàlia deixaria en pau Tànger i el nord africà, i donaria a França efectives compensacions, si aquesta deixés per a ella el mandat de Síria, que tan car li costa.

ESPANYA ENFORA

Ço que deixem dit ens porta per la mà a manifestar quelcom de ço que passa subterràniament, en

el si de la S. de les N. Tota la distribució dels mandats acordada a Versalles en confeccionar-ne la Pau del seu nom, està avui dia en plet. Alemanya reclama les seves antigues colònies per tal de donar sortida i estada al seu sobrant de població, cada dia més gros. Itàlia, que segueix mostrant-se decepcionada per aquella lleonina distribució, i es veu també forçada a buscar grans eixamples colonials per al seu enorme excés de població, furga contínuament, i a voltes amenaça, per tal d'obtenir algun mandat com el que abans indicàvem.

Anglaterra, per allò que diu el nostre adagi, "la mar com més té més brama", no es mostra pas propícia a aquestes exigències, però com, demés de l'equitat d'aquestes responen a necessitats naturals ineludibles, quelcom haurà de fer per atendre-les degudament, per mitjà de la S. de les N. que Anglaterra dirigeix i domina. A França li convé més que aqueixes plètors humanes dels països veïns s'escampin ben lluny de casa seva, que no pas tenir-les al llarg de les seves fronteres i empenyent-les...

La crisi del partit radical francès s'ha resolt enviant Herriot a passeig, però el partit ha rebut d'aquesta crisi una forta sotragada. Els vells partits polítics francesos no s'escapen pas del moviment revisionista i liquidador dels temps presents.

Les eleccions municipals belgues, sobre les quals tan interessant com directa informació ha publicat CATALUNYA SOCIAL, demostren igualment la colpadora realitat d'aquest gran fenomen polític.

El cas de la crida a Viena de Monsenyor Seipel, per a constituir govern en la gran crisi política que fa pocs dies esclatà allí, és un altre símptoma del que diem. El predomini numèricament innegable dels socialistes i comunistes a Àustria no ha pogut barrar el pas del poder al gran Prelat catòlic austríac. Ell és el salvador del destroçat gran imperi central; destroça que un dia o altre pagaran, i ben cara, els seus ofuscats autors.

Els nous temps que s'acosten estan plens de fenòmens polític-socials com ja anotàvem en les últimes petites cròniques, es veuen confusament dibuixats, però es veuen, en les fondes commocions que remouen des de les soleres el sovietisme rus, forçat com per una mà invisible, però incontrastable, a modificar fonamentalment la seva política, i a emprendre'n una de renunciaments que canvien de dia en dia l'aspecte forçosament revolucionari per un altre de francament aburgésat i pacífic.

Els soviets àdhuc han renunciat a les seves propagandes comunistes exteriors. Es reclouen a casa seva. Al defora només demanen diners i tècnics.

El famós Manifest internacional publicat pels grans financers i economistes mundials per tal d'endegar les economies europees i àdhuc totes les del món, camí de la pau, és a dir, del renunciament de drets i precaucions nacionals encarrilades a la defensa de la vida econòmica llur, és una altra de les manifestacions irrecusables d'aquest universal fenomen de què parlem. D'altra banda, el Manifest en ell mateix considerat, és un *bluff* més que altra cosa, un *ballon d'essai* sense més conseqüències.

J.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

ESpanya

La Junta de la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics visità el ministre d'Instrucció Pública per a protestar de l'estat en què es troben actualment els alumnes de l'Institut de Segona Ensenyança a causa de les reduïdes i dolentes condicions que té el dit centre oficial. A l'ensembl li pregaren que posi remei als espectacles poc edificants que s'hi han donat aquests dies, que tenen per causa el no voler o el no poder els professors donar com sempre classes per separat a les senyoretes per la tarda.

També parlaren de l'assumpte de la representació escolar en el Patronat Universitari. Ha estat disposat que les eleccions definitives es realitzin el 27 del mes, i es proveiran així els llocs de vocals d'aquesta institució.

—L'Orde Franciscana d'Espanya, imitant el govern italià, ha fet fabricar sis segells que constitueixen sis joies filatèliques. Creiem que no tardaran a posar-se a la venda, encara que no tindran el caràcter obligatori que tenen els segells franciscans italians.

—Amb motiu de celebrar les seves noces d'argent *El Noticiero de Zaragoza*, estimat company de causa, ha publicat un formós número extraordinari. Enhorabona i... per vint-i-cinc anys més!

—El nostre apreciat confrare *El Debate* anuncia un altre Curset a l'Escola de Periodisme de la seva fundació. Les classes s'obriran el dia 2 de novembre pròxim.

—S'ha publicat la primera edició, al mateix preu de l'any passat, del Calendari de l'Obra del Bon Mot. Consta de 50.000 exemplars. El Calendari de 1927 és totalment canviat. Amida 0'60 metres per 0'27 metres. Alternen amb dibuixos força picants sentències filosòfiques i iròniques, i tot ell està sadollat d'una literatura pròpia de la croada del Bon Mot, molt escaienta. L'encapçala una magnífica reproducció a 10 tintes del cartell premiat en el Concurs de Cartells de l'Obra del Bon Mot.

Es ven a 0'65 pessetes a les principals llibreries.

Després de veure'l tan xiroi i ben compost hom creu que l'èxit del Calendari superarà l'èxit de l'anterior.

—S'ha demanat per al Marquès de Valdecilla la "grandesa d'Espanya". Bé se la mereix per les seves milionàries dàdives culturals. Però els seus admiradors no veuen que aquests actes esplendíssims ja porten la "grandesa" en ells mateixos? Cal no empètitir-la.

—La premsa parla de l'èxit franc obtingut en diverses regions d'Amèrica per la missió femenina enviada allí, de què ja donàrem compte fa temps, en-

carregada de posar en relació les entitats socials femenines americanes amb la "Acción Católica de la Mujer", que és qui organitzà la missió sota els auspicis del Cardenal Reig, cap suprem de l'Acció Catòlica espanyola.

—Set mil joves congregants de les províncies del Nord han anat en pelegrinació a Loyola en commemoració del Centenari de Sant Lluís Gonçaga. Set mil.

—El Sindicat Catòlic-Agrícola de Nava del Rei ha comprat per cent mil pessetes una gran finca i l'ha parcel·lada entre els seus socis.

Noves d'aquesta classe es repeteixen sovint en la premsa social catòlica.

—Diumenge passat tingué lloc a la urbanització Ciutat Jardí La Florida, emplaçada en el terme municipal de Santa Perpètua de la Moguda, una simpàtica festa organitzada per la Junta Directiva de la Cooperativa de Cases Barates La Florida, fundada legalment el 17 d'abril últim.

Es fundà per part dels propietaris dels solars d'aquella urbanització, i mereix apreci per les ràpides millores que allí s'han realitzat, entre altres l'estesa de l'electricitat, urbanització d'un carrer, alineació de tots els altres del que ha d'ésser la formosa Ciutat Jardí, font pública, etc.

El rector de Santa Perpètua, don Quintí Mallofré, procedí a la benedicció, amb assistència de les autoritats i distingides persones.

ESTRANGER

El Congrés Laborista de Bugby acordà que no és possible seguir enviant auxilis als miners vagues.

—El Congrés del partit conservador d'Anglaterra, celebrat fa pocs dies, votà una proposició restringint les llibertats sindicals de les Trade Unions pel mal ús que en fan. És un senyal del temps.

—Els cambrers de Londres han protestat de l'abús de la uniformació que els esclavitzava. Molts rics d'allí en comptes de pendre'n lliçó han acordat uniformar els seus servents. Són molt demòcrates els anglesos.

—A Roma s'ha coronat de nou el Coliseu amb la santa creu que li arrancaren els maçons anys passats. L'acte ha estat solemníssim amb assistència del govern i les autoritats totes de la capital. El poble romà pot dir-se que hi era tot a la grandiosa cerimònia.

—En l'Índia anglesa l'any passat les serps feren 19.308 víctimes. Què en fan del seu gran poder els anglesos?

—Diuen de Nauen (Alemanya) que el príncep de Lippe ha hagut d'acollir-se a la llei de pobres perquè va perdre la seva fortuna amb la famosa enredada dels marcs. Aquí es compten per milers els especuladors en marcs que hi perderen llur fortuna, i no diuen res.

AVÍS d'Administració

Són molt nombrosos els subscriptors que ens han tramès per gir postal l'import de la subscripció.—Preguem als que estan en descobert que tinguin l'amabilitat de trametre'ns el dit import. D'aquesta manera es simplifica el treball d'administració.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Lingüòfons.—Màquines de calcular, etc.



XAROP PUIG

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: En totes les farmàcies i centres d'específics.

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Jarabe Osteógeno Genové



DE VENTA:
EN LA FARMACIA DEL AUTOR
Teléfono 2018 A.



RAMBLA DE LAS FLORES, 5
BARCELONA
y en las principales de España

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESEI

per Dom Bonaventura Ubach



Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rellogadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

FRANQUEO CONCERTADO